

(Ne)skutečno

Janiel Kaffe

Janiel Kaffe

(NE)SKUTEČNO

Copyright

Autor: Janiel Kaffe

Ilustrace na obálce: H. Koppdelaney

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-00-5 (epub)

978-80-87976-01-2 (mobi)

978-80-87976-02-9 (pdf)

VĚNOVÁNÍ

Tímto debutovým dílem, bych rád poděkoval Ladislavu Hladíkovi, který byl u první myšlenky. Dále chci poděkovat přítelkyni Monice, která se příliš nehněvala, když jsem se po nocích věnoval tvorbě, na místo jí. Obrovské poděkování patří všem přátelům, kteří mě ve tvorbě podporovali. Ale na závěr chci úplně nejvíce poděkovat všem těm, kteří mě od tvorby odrazovali, pomlouvali a házeli klacky pod nohy.

Upřímné díky, bez Vás by to nešlo...

Janiel Kaffe

(NE)SKUTEČNO

„Zase jeden bláznivý den,“ povzdechl si mladý strážce, když na balkóně bafal doutníček a promítal si, co všechno se mu zase přihodilo.

Strážci jsou téměř obyčejní lidé. Jen činnost v noci se liší. Svou myslí opouštějí reálnou rovinu. Přesouvají se do roviny astrální. Kdybyste se mohli přesunout s nimi, spatřili byste zlo v různých podobách.

Představme si úmorný zvuk komára pískavého, když spíme. Obyčejný člověk si okamžitě vybaví hmyz s brčkem v puse. Otravný bzukot ve vysokých frekvencích a spousta ohánění ze strachu, že se ráno objeví svědivé štípance.

Strážce bojuje proti komárovi v astrálu.

Zlo si nabere třeba tuto podobu. Přesune se tím z astrální do reálné roviny. Nevyspaný člověk bývá podrážděný. Může se pak snadno stát, že i pohled na tohoto nevyspance přejde v agresivní výbuch. Z jednoho nevyspaného člověka se zlo přesune na dalšího tvora. Takto se zlo rozpíná v realitě. Strážcova práce ochrany lidstva spočívá ve vyhledávání zla v astrálu. Nedopustit, aby se přesunulo do reality.

Mladý strážce Naoki dokouřil. Přesunul se z balkónu do pokoje, kde měl postel, a ulehнул.

Spánek pro strážce neexistoval. Jednalo se jen o odpoutání mysli od fyzického těla. Přesunutí do astrálu k zajištění bezpečnosti lidstva.

Naoki ležel v klidné poloze na zádech pod teplou přikrývkou s rukama volně položenýma podél těla. Uvolnil svaly, unavené po celodenní práci. Zaměřil mysl na dýchání. Hluboce roztahoval plíce do maximální možné míry, do úplného nádechu a očišťujícího výdechu.

S každým dalším nádechem a výdechem cítil, jak únava opouští tělo.

Roztřesené svaly přinesly příjemný pocit. Naoki tyhle přechody miloval. Zatím nikdy nic, co prožil, nebylo schopno se tomuto rovnat.

Otevřel oči, aby ze svého astrálního těla spatřil tělo fyzické, patřící do reálu.

Myšlenkou se oblékl. Dlouhou kápi a přes rameno přidal brašnu. Brašna byla prázdná a magická. Naoki si v ní mohl zhmotnit vše, co potřeboval dle situace spojené s výkonem svého astrálního poslání.

Pohlédl na fyzickou schránku své mysli, která ležela na posteli. Natáhl ruce před sebe směrem k tělu. Hluboce se nadechl a vydechl. Zaměřil mysl na ruce a ty se okamžitě rozežřály. Když cítil, že jsou dostatečně naplněny láskyplnou energií, pronesl ochranou formuli. „Sílo země, vzduchu, ohně i vody, ochraň mé tělo. Já ochráním tvé zdroje síly proti vyššímu zlu, kterému se nemůžeš rovnat,“ otočil se a odkráčel ven z budovy, v níž se nacházel jeho malý, ale útulný nájemní byt.

Strážci v astrální rovině neměli svěřenou oblast svého působení. Přesouvali se převážně myšlenkou, stačilo pomyslet a dostali se na místo, kam potřebovali.

Na základě instinktů a momentálních pocitů často nechávali svobodně působit mysl, svěřili se jí do péče a doufali, že je přivede na místa, kde jsou potřební.

Jen vyšel ven z budovy, zahlédl koutkem oka stín, který se mihnul tak rychle, že nestačil rozpoznat, čemu patřil.

Preventivně se vydal tím směrem, kde neurčitost zahlédl. Zatím nevyvozoval žádné závěry. Necítil nebezpečí, ale ani nedokázal určit, jestli je to něco neškodné. Nedokázal zachytit jediný signál, který by řekl pozor nebo klid.

Instinktem, svým šestým smyslem, pocítil, jak za ním opět něco prolétlo. Rychle se otočil. Po překonání půlkruhové trajektorie máchnul rukama, aby seslal zpomalovací gesto.

Uviděl, co provedl, a zastyděl se. Zpomalení schytl strom. Zůstal nehybně stát na svém původním místě.

„Omlouvám se.“

„To nic,“ odvětil tiše strom do strážcova vědomí.

Přiletěla víla. Držela se za strážcem ve vzdálenosti zhruba na dvacet centimetrů od jeho hlavy.

Naoki ji vůbec nezaregistroval. Když se otočil, víla se za stálého poletování také otočila. Držela si původní pozici za strážcovou hlavou, aby měla jistotu, že ji nespátří.

Marně pátral pohledem. Nedařilo se mu spatřit stín, který zahlédl před chvílí. Otáčel hlavou kolem sebe. Vzdušná víla se přesouvala tak, aby i nadále zůstala v úkrytu za strážcovou hlavou.

Po chvíli to vzdal a doufal, že se nejednalo o žádné nebezpečí. Předpokládal, že by jej instinkt nezklamal. Zlo by jistojistě vycítil jako již mnohokrát předtím.

Zavřel oči. Byl ve svém středu. Astrál kolem něj se začal točit, to však neviděl, jen cítil závrať zažitou již nespočetněkrát. Naoki byl vtahován do víru energie. Zákon rovnosti energií si povolal strážce, kam potřeboval.

Kolotoč emocí a pocitů ustal. Strážce cítil, že jej astrál přesunul. Otevřením očí vstoupil do míst, kde byl očekáván. Měl zde úkol, ale prozatím nevěděl, oč se přesně jedná.

Energie transportního tunelu vtáhla i vílu, která se držela za strážcem. Nechtěně se tak dostala do míst astrálu, kde ještě nikdy nebyla. I nadále si držela odstup od strážce a prohlížela si místo své přítomnosti.

Naoki pomalu kráčet astrálním sídlištěm, za hlavou pronásledován vílou. Všech pět základních smyslů měl na pozoru včetně smyslu šestého, instinktu.

Pozorně se díval do všech stínů a temných zákoutí, sluch měl naladěný na nejjemnější frekvence. Po chvíli chůze se mu zazdalo, že spatřil astrálního červa, a tak prudce zastavil. Víla držící se v jeho blízkosti to nepostřehla a narazila do strážce.

Naoki ucítil slabou ránu do svého zátylku. Nejprve se leknul, a poté se otočil, aby zjistil, co to bylo. První věc, kterou spatřil, byli dvě velké oči. Když si prohlédl tvora důkladně, věděl již, že se jedná o vílu. Velkou o trochu více než jeho hlava a s očima většíma, než jsou ty lidské.

Rána utržená vílou vyvedla Naokiho z míry. Zapomněl na červa, spatřeného před chvílí, i když již mnohokrát bojoval proti astrálním červům, kteří se objevovali pokaždé na místech nabitých negativní energií po úřadování zla.

Rozpomněl se bohužel až pozdě. Ať se díval, jak se díval, červa nebylo. Zahlédl vytrácející se bílé světlo. Usoudil, že už červa vyřídil jiný ze strážců, který se taktéž transportoval do těchto míst, rychle vyřídil červa a posunul se na další místo, kde jej bylo potřeba.

Naoki nad tím mávl rukou a otočil se zpět k víle. Dali se spolu do řeči, a protože už dlouho žádnou nepotkal, chvíli trvalo, než si přivykl na rychlou řeč, která by mohla někomu jinému připomínat jen hmyzí bzukot.

Víly tím, že jsou malé, tak přirozeně mají ve svých tělíčkách i malé srdíčka, do kterých se sice vleze obrovské množství lásky pro každého tvora, ale bijí rychle. Rychleji než lidem. Další zásadní věcí je, že mají krom všeho ostatního ve svém těle i malé plíce, které způsobují rychlé dýchání. Když vezmeme v potaz, že mají rychle bijící srdce a rychlý dýchací proces, vzejde z toho fakt, že žijí rychleji a živěji než lidé. Proto i řeč víly, byla pro Naokiho chvíli nesrozumitelně rychlá.

Když už si Naoki přivykl, dozvěděl se vše, na co se zeptal. Zjistil, že víla docela dobře zná strážce i vše, co dělají. Pověděla mu, že sem tam nějakého potká. S některými se kamarádí, ale žádného z vyjmenovaných vílou náš strážce neznal. Taky se přiznala k tomu, že tady, kde se momentálně nachází, je vůbec poprvé. Když se zeptal, jak se dostane zpět, dostalo se mu odpovědi, že to je jeho úkol. Když ji dostal sem, má se postarat, aby ji dostal i zpět. To by Naoki rád provedl, kdyby se víla nerozpovídala a neřekla strážci i pár věcí, které slyšet nechtěl.

Víla spustila palbu výčitek, že už o něm cosi slyšela, ale chtěla se ujistit, zdali je to pravda. Mluvila, jak toho teď lituje a že i proto se schovávala za ním a nešla mu hned na oči. Vytkla mu strom, který zpomalil a teď musí, chudák, stát na místě. Řekla mu, že od jiných strážců slyšela o jeho zbrklosti. Jak už byla živá ažaž, teď byla mnohem živější. Nadávala mu a zuřivě rozhazovala rukama.

Rozčilovala se, že je to pokaždé stejné. Se všemi zatracenými strážci, u kterých bylo určeno vesmírným universem, že zrovna oni se hodí pro tento boj se zlem. Každý nový strážce, že napáchá více škody než užítku. Vždycky chtějí strašně chránit svět, ale svou nově nabytou sílu neumějí ovládat, tak konají, jak se jim zlíbí. Poražením pár červů, že ze sebe dělají kdovíco.

Víla byla již delší dobu tak nějak pod tlakem. Byla našťvaná na všechny mladé strážce. Dlouho to v sobě držela, až si to na někom musela vylít.

Naoki se chtěl ohradit, že není žádná omladina, která se v astrálu pohybuje poprvé, avšak nedostalo se mu příležitosti. Chtěl alespoň vílu dostat do lepší nálady. Nic z toho, co chtěl strážce, se nestalo.

Víla mu ještě oznámila, ať se připraví na tvrdý trénink, taky ať se nestará o to, jak se dostane zpět, že po něm už nic nechce a pak udělala věc pro strážce nečekanou. Proměnila se ve čtvercový budík, na kterém byly zrovna čtyři hodiny ráno. Ručička ukazující minuty luskla prsty a Naoki se ocitl zpět ve svém fyzickém těle. Zpět ve své posteli, ve svém malém, ale útulném nájemním bytě.

Leže na své posteli si těžce povzdech. Nebyl schopen zachytit jediný pocit, který by popsal, co se mu právě honilo hlavou. Sám sebe se ptal, jak tomu rozumět.

Podíval se na budík, aby zjistil, že ukazuje přesně tolik, co víla. Vstal z postele, podíval se znova na budík a v tomto okamžiku chvíli setrval. Spontánně do něj ťukl prstem a čekal, co se bude dít.

Nic se nedělo, tak na svou osobu pronesl pár nelichotivých slov tematicky řazených do vulgarismu.

„Měl bych si pospíšet,“ řekl si nahlas a už spěchal kvapným krokem do koupelny udělat ranní údržbu, rychlejší než kdy jindy. Snídaně zůstala pro dnešní den jen sladkým snem.

Naoki pracoval ve skladu. Do práce to měl přes půl města. Nerad spěchal a obzvláště ne po ránu. Měl svou již mnohokrát osvědčenou teorii o ranním spěchu. Ve sto pěti procentech se jej držela pravda, že když prožije uspěchané ráno, táhne se to s ním po celý den, který se promění vždy v jeden cirkus.

Ze svého malého, ale útulného nájemního bytu vystřelil polonahý. Kusy oblečení měl přehozené přes rameno. Jednou rukou zamykal byt a druhou se snažil nasoukat na sebe nějaký ten kus. Vše mu padalo, a tak neprovedl ani jedno pořádně.

V nervu, který vládl celému tělu, uzamkl jen byt a potom sebral jen věci, spadané na zem. Kdyby udělal hned jen jedno a pak druhé, měl by ušetřenou minimálně minutu.

Vydal se po schodech směrem ven z budovy. Spojovací prvek jednotlivých podlaží bral po dvou. V mezipatří spal souseď, který už neměl večer sílu dojít do svého bytu. Skokem jej překonal a pokračoval dále v ranním tempu. I toto

mělo svoje výhody, nebyl čas na myšlenky či otázky. Jediná momentální starost byla, jak se dostat do práce včas.

Skladový předák, který byl téměř jediným nadřízeným Naokiho, byl nejhorší ze všech. Protože všichni vyšší nadřízení měli spousty práce s fungováním skladu, starost o dělníky zůstávala plně v kompetenci předáka. Naoki jej neměl rád, i když chápal, že jeho hněv, často koncentrovaný na Naokiho hlavu, bývá plně oprávněný. Předák se chytal každé kašičky, malé i menší příležitosti, aby se mohl po někom vozit.

V myšlenkách na něj se řítit Naoki do práce naučenou trasou, po které by trefil i poslepu. Běžel svižným ranním tempem, které mu sice nevyhovovalo, ale často se jím ubíral. Vždy z nějakého rozumného nedopatření, na něž musel přijít dříve, než se dostal do práce, aby ho pak mohl celý udýchaný vyklopit předákovi.

Běžel mezi poutníky, kteří se taky ubírali na svou dennodenní pouť za penězi v nechuti, co jim přinese den. Vyslechl si pár slov na svou osobu, kdy jediné nebylo příjemné. Naoki se neopovažoval cokoli namítat, protože věděl, že vše bylo v naprostém pořádku. Mávnutím ruky dával najevo omluvu.

Viděl jeden z kontrolních bodů v podobě novinového stánku. Koupil by si noviny, jako nad tím uvažoval každý jiný den, ale stejně jako jindy ani dnes nebylo času nazbyt. Takže i tentokrát byl nucen akorát proběhnout. Menší pán, prodavač ve stánku, rozpoznal i tentokrát toho blázna, jak běží kolem. Neubráníl se pohlédnutí na hodinky a pomyslně si, že dnes má ten časný sportovec zpoždění.

Zaběhl za první roh minutého stánku.

Naoki běžel svůj tradiční sprint bez cíle, poslouchajíc svůj neukázněný dech, který dával naznačit, že kondice už není, co bývala. Nemohl se soustředit na nic, a když pohlížel na celý děj trvajícím všude kolem, zdálo se inu, jakoby všechno a všichni byli pohlceni časovou kapsou. Kvůli rychlému dýchání způsobeného zběsilým ranním tempem, bylo vše natisíckrát zpomalené.

Právě v tomto okamžiku zalilo celou ulici i vše kolem jasné bílé světlo. Jakýsi záblesk, který pohltil a po rozplynutí vyvrhnul vše okolo, kam jen dohlédl.

Celý vyděšený byl nucen zastavit. V překvapení zjistil, že byl snad jediný, který to postřehl. Pohlížel na lidi v úžasu. Nádeníci směle pokračovali ve svých vyšlapaných stopách stezkami do práce.

Výkřik z vedlejší uličky mimo hlavní trasy poutníků, připoutal strážcovu pozornost. Přešel cestu do míst, odkud se mu zdálo, že výkřik zaslechl.

Při začátku uličky se schoval za roh, aby přes něj nakoukl. Uviděl tři osoby, které chvíli mlčky, schovaný v patřičné vzdálenosti pozoroval. Po chvíli usoudil, že se jedná o dva útočníky, dorážející na jakousi ženu či dívku.

Nechtěl vyčkávat déle už ani minutu, než by se něco stalo nebo přihodilo něco opravdu zlého. Rozhodl se proto jednat, jak nejlépe uměl.

Vyřítíl se na ně s bojovým křikem. Všichni tři strnuli s otevřenými ústy a nespoutaně tupým výrazem a kouleli oči. Vůbec nechápali, jak se na ně tak řítíl ten mladý muž, co se děje.

Dívka se vzpamatovala první a nepozorovaně utekla.

Celý incident trval zlomek času bytí, lidské existence jako takové. Ti dva, co zůstali stát, hleděli. Vše kolem se zklidnilo natolik, že si připadali jako ve zpomaleném filmu.

Blížící element energie ve směsici vysílaných pocitů odvahy i strachu, naděje i zoufalství, nedal šanci soustředit se na cokoliv jiného.

Naoki chtěl povalit jednoho z útočníků. Ten muž ale uhnul stranou. Druhý udělal instinktivně to samé. Mladý strážce se ani jednoho z útočníků nedotkl. Přesto oba muži, na něž se Naoki vrhal, odletěli stranou s takovou vervou, až se narazili o stěny blízkých domů.

Rozběsněná energie zlosti Naokiho operovala do vzdálenosti nejméně jednoho metru. Taková vzdálenost by odpovídala rozdílu mezi kontaktem Naokiho a útočníka.

„Co děláš, blázne!“ křikl jeden z útočníků.

„Pořádek!“ odpověděl stejně hlasitě Naoki.

Naoki se postavil rozkročmo. Pokrčil se v kolenou. Rukama zakroužil. Po opsání kruhu ruce spočinuly podél těla v oblasti pupku s dlaněmi směřujícími před sebe. Koncentroval energii do svých rukou.

Levou ruku natáhl před sebe do výšky obličeje. Pravá ruka vystřelila od těla a poslala energický náboj směrem útočníka. Zasáhl toho, kterému se nezdálo počínání psychopata. Útočník se sesul k zemi a tam zůstal ležet.

Naoki se otočil na druhou stranu. Podíval se na druhého pachatele zla. Došel k němu a za límec jej zvedl ze země na nohy.

„Co jste udělali té dívce?“ zeptal se Naoki na půl klidným hlasem.

Muž nespolupracoval. Hleděl mlčky na Naokiho a tímto vysílal opovržení.

Naoki se napřáhl rukou k úderu, ale zatím ještě vyčkával. Zeptal se znovu: „Co jste udělali té dívce?“ Při druhém otázaní, už mluvil s větším důrazem. Výraz jeho obličeje se rovněž změnil. Pro útočníka nebylo složité pochopit, že muž se zatnutou pěstí udělá cokoliv. Zdálo se, jakoby z něj opadly zábrany, těžko určit, kam až by byl schopný zajít.

Naoki se z náprahu uchýlil k útoku. Chtěl ušetřit ránu muži, který nebyl schopen odpovědět. Naoki zamířil přímo na obličej, ale i když držel pachatele přepadení za košili, minul. Muž, naštěstí i pro Naokiho, v poslední chvíli uhnul. Kdoví, jak by dopadl, kdyby se mu nepodařilo škubnout hlavou o kousek do strany. Strážce měl totiž ruce tak nabitě energií, že prorazil holou pěstí zeď domu, o kterou byl pachatel opřen zády.

Když to uviděl pachatel, vytřeštil oči na díru, která vznikla ve zdi. Naoki se neobtěžoval zeptat, co bude s jeho odpovědí a úkosně pohlédl na pachatele.

„My té dívce neudělali nic,“ řekl rychle pachatel. Dostal strach, aby neschtal ránu, které před chvílí jen taktak uhnul.

Naoki se znova napřáhl, protože si myslel, že z něho chce udělat blbce.

Pachatel viděl, jak se na něj Naoki dívá a že se znova napřahuje, tak rychle pokračoval ve své obhajobě: „Zadrž. My té dívce doopravdy nic neudělali. Ona mého kamaráda okradla. U trafiky mu vyškubla peněženku z ruky. Jen jsme ji chtěli vzít to, co patří příteli. Začala ječet, pak ses tu přiřítíl jako tsunami. Ta holka samozřejmě využila příležitosti a utekla. Můj kamarád zůstal bez peněz, bez dokladů.“

„Lžeš!“ oponoval Naoki.

„Nelžu, říkám pravdu. Zavoláme policii a pravda se ukáže, ale být sebou, tak mám strach za to, co jsi udělal.“

Netrvalo dlouho a všichni zúčastnění se ocitli na policejní stanici. Naoki se zde necítil nijak dobře. Dva údajní pachatelé neprotestovali, ale jistě by taky uvítali, kdyby byli na místě, kde měli namířeno před přepadením.

„Takže si to trochu shrneme,“ řekl kriminalista, „vy jste myslel, že ti dva pánové chtěli nebo, přesněji řečeno, přepadli dívku, kterou jste slyšel vykřiknout. Nezaváhal jste ani minutu a běžel k místu, kde se tento trestný čin stal. Nezjišťoval jste, co se tam stalo, a chápuli to dobře, rovnou jste jednal. Dal jste na svou intuici a na jejím základě jste provedl, co jste provedl.“

„Ano, tak nějak to bylo,“ odpověděl Naoki. Po jeho odpovědi se na něj kriminalista tázavě podíval. Naoki se tedy opravil a řekl: „Stalo se to přesně, jak jste řekl.“

„Víte pane, ono to vypadá tak, že byste mohl klidně být s tou dívkou spolčený.“

„No dovolte, za co mě máte?“

„Vy dovolte, abych vám vysvětlil, proč by to tak mohlo být, a že by to nebyl první případ tohoto typu. Takže, když se nepodařilo té neznámé zlodějce, jestli se nebudete zlobit, když ji tak nazvu,“ pokračoval kriminalista a podíval se na Naokiho, aby zjistil jeho reakci, „okrást, zde přítomné pány, promiňte, pána, začala volat o pomoc. Vy jste se blesku rychle objevil, abyste jí byl nápomocen, že?“

Naoki neodporoval, neboť nechápal, jak mohl policista vymyslet tak rychle tuto konspiraci.

Kriminalista se opřel ve svém křesle. Zadíval se klidně na Naokiho a u toho si v ruce pohrával s tužkou. Pokračoval ve své teorii a po celou dobu Naokiho nepříjemně hypnotizoval. „Jen tak jste si přiběhl a, i když jsou ulice ráno plné lidí, kteří chodí do práce, byl jste i přesto jediný, kdo chtěl uvést věci na pravou

míru. Vzít zákon do svých rukou a odčinit bezpráví, které bylo konané na vaší kolegyni.“

„To není žádná moje kolegyně. Vůbec se neznáme. A to, co jsem udělal, jsem udělal, jako by to udělal každý jiný svědomitý občan.“

„To se vám tedy musím asi omluvit. Možná bych se měl taky hluboce uklonit, že?“

Naoki se nechápavě podíval.

„Nevíte, proč bych se vám měl klanět?“

Naoki zavrtěl hlavou a začínal si o policistovi myslet svoje.

„No vzhledem k tomu, že, jak jsem už řekl, ráno jsou ulice plné lidí a vy jste byl jediný svědomitý občan, který se nebál zasáhnout.“

„Nemusíte mě hned brát za slovo. Když jsem říkal jako každý svědomitý občan, myslel jsem tím, že každý, komu záleží na okolí, kde žije, by udělal to samé.“

„Dobrá tedy. Nebudu vás brát úplně za slovo. Z toho bych si mohl odvodit, že se znáte s tou zlodějkou a že se mi tady snažíte lhát,“ kriminalista pokoušel, kolik snese Naoki, než se zaplete ve své výpovědi nebo vybuchne.

„Zajímalo by mě, jaký smysl má tohle divadlo?“ zeptal se Naoki.

„To by mě taky zajímalo, ale asi žádný. Protože držet tady a vyslyšet jediného slušného občana našeho města, místo abych byl venku a chytil padouchy, to je naprosto neslýchané, že?“

„Neřekl jsem nic takového, že jsem jediný slušný občan. Nevím, co s tím pořád máte?“

„Neřekl jste to možná přímo, ale z vaší výpovědi to tak vyplynulo, takže to беру jako fakt, že jste to řekl. Ještě něco k tomu chcete slyšet?“

„Ne, radši ne,“ odpověděl jen Naoki.

„To jsem rád. Teď vás tu nechám chvíli o samotě, tak, prosím vás, nikde neodcházejte,“ řekl kriminalista Naokimu, poté ukázal dvěma poškozeným pánům, kteří seděli u zdi za strážcem, aby jej následovali ven z kanceláře.

Na chodbě policejní stanice se kriminalista poradil s poškozeným okradeným a poškozeným raněným, co si myslí o muži, který zůstal sedět v kanceláři. Tak nějak se všichni shodli, že muž nejspíše nebude zlý a ani nejednal se zlým úmyslem. Jedinou chybou, kterou udělal, bylo, že jednal kvapně až zbrkle. Dohodli se mimo jiné i na tom, že nebudou požadovat žádný trest nebo vyrovnání škody, ale jediné, co policista provede, bude pokárání a udělení napomenutí, aby si dotyčný muž příště rozmyslel, jaký podnik se chystá rozjet.

Naoki zůstal v kanceláři sedět sám a teprve teď si všimnul, jak je zašlá. Stěny byly nažloutlé, nejspíše od kouře z cigaret. Na stěnách si všimnul skvrn, které

vypadaly jako od krve. Nemohl se ubránit pocitu, že se v téhle kanceláři již odehrálo mnoho a asi ne vždy to bylo plně v souladu se zákony. Pohlédl na okna a v nich zavěšených žaluzií, které, kdyby mohly promluvit, by jistě poskytly mnoho zajímavých výpovědí. Klimatizace byla na stropě umístěná už jen jako rekvizita.

Pohledem bloudil po místnosti, oči mu spočinuly na stole kriminalisty. Zastavily se na rámečku s fotkou. Naoki ji natočil na sebe, aby se podíval, kdo je na obrázku.

Mladá paní nebo spíše slečna vyobrazení na fotografii by věkem mohla být dcerou policisty, i když se mu vůbec nepodobala. Naokiho taky napadlo, že by to třeba mohla být i manželka focená v mládí. Fotografie vybízela, soudě dle oblečení této slečny, že byla pořízená na plese nebo jiné podobné kulturní akci.

Policista se vrátil zpět a Naoki nestačil obrázek otočit do původní pozice.

„Vaše paní?“ zeptal se Naoki v doufání, že tuhle trapnou situaci zamluví.

Než se mu dostalo odpovědi, měl kolem zápěstí okovy. Kriminalista si přivolal další dva strážníky, aby dotyčného doprovodili do cely předběžného zadržení.

„Když už vás to tak moc zajímá a hrabete se ve věcech, do kterých vám nic není, povím vám to. Na té fotce není manželka, kterou už nemůžu vystát, ale milenka. Můžu se taky na něco zeptat?“

„Ano jistě.“

„Umíte počítat?“

„Samozřejmě, že umím počítat.“

„Tak počítejte s tím, že dnešní noc strávíte tady.“

„Nemůžete mě tady přece držet jen tak, pro nic za nic.“

„Kdo řekl, že vás tady držím pro nic za nic.“

„Já to říkám!“ rozkřikl se Naoki.

„Vy si můžete říkat, co chcete. A když se vám tady nechce být, tak jste si to měl rozmyslet dříve, než jste napadl policistu.“

„To přece není pravda. Já jsem nikoho nenapadl.“

„Já jsem pravda,“ oznámil policista a ukázal dvěma strážníkům, aby jej už odvedli pryč.

Naoki moc neodporoval, neboť tak nějak vycítil, že by to stejně nemělo žádnou cenu. Jedině by si tím zase přidělal spoustu starostí a problémů.

„To se mi zas něco povedlo,“ lamentoval si strážce, zkroušený nastalou situací, „jestli se to někdo dozví, tak to bude ostuda jako nikdy předtím.“ Naoki netušil,